

Անի, գտնել, թոկը զցել վզին ու բերել:
Նրան գտնում են բարեկամներից մէկի տա-
նը և քարշ տալով բերում, սակայն աղջիկը
զգգված մաղերով, ոչ տօնական հագուս-
տով գնում է միւս սենեակը և երեսի վրա
ընկած պիսում է լալ և դիմադրել, չուզե-
նալով ներս գալ: Ծխատէր քահանան, որ
պատրաստվել էր նշանը օրհնելու, ներս է
մտնում, և զանազան խոստումներով աջո-
ղեցնում է մի կերպ զահիճ բերել օրիորդին
և նշանադրութեան արարողութիւնը կատա-
րել: Միւս օրը՝ յայտնի չէ թէ ո՞վ քահա-
նային սպառնում է, որ իթէ նա կատարէ
այդ բանի ամուսնութիւնը, բողոք կը ներ-
կայացվի վեհ: Հայրապետին: Քահանան
սկզբում սթափվում է, բայց ապա նորից
հասածանվում է կատարել պսակադրու-
թիւնը, որ և կատարվում է բարեկենզանի
օրերին: Սակայն հարսը դեռ հօրանց տանն
է և սպառում են Զատկին հարսանեկան
ինձոյք սարքելու և ապա տանելու:

Բանաբարել մի 13—14 տարեկան թոյլ
էակի անհատական կամքը, այն ևս քահա-
նայի և ինտելիգենտի կողմից, —ահա որտեղ
է գրամայի էականը:

Արդեօք կը հետաքրքրվի գրանով գոնէ
մերձաւոր հոգ: Եշխանութիւնը, գէթ հարց-
նելով օրիորդի կամքն ու տարիքը: Մ. Բ.

անք կարող էին արհեստներ սովորել,
սումն ստանալ և տպրել հէնց այնպէս,
չպէս որ ցանկանում են Մարդասիրա-
ն Ընկերութեան վարիչները:
Ինչ վերաբերում է անմիջական հսկո-
ւթեան, որպէսզի այդ որբերը զուրկ
անը չը վարեն, չը շահագործվեն, այդ
դժուար չէր փոխարինել տեղական ին-
ելիքնտ ոյժերի հսկողութեամբ:
Եթէ ոչ ամբողջ տարվայ համար, գոնէ
արվայ կէս մասի համար այդ որբերին
արելի էր փոխարինել այնտեղ:
Այդ իննդիրը, կարծում եմ, արժանի է
շաղրաբնակ մանտաւնդ այն անձանց
ողմից, որոնք գիտեն ոգեսորվել բարեգոր-
ութեան այդօրինակ գործունէութեամբ և
իմիթարութիւն են գտնում նրա մէջ:
*
Բագուի Հայոց Մարդասիրական Ընկերու-
թեան կուլտուրական կրթուկան գործունէու-
թիւնը ամբողջովին կենտրոնացած է գրա-
տարան Ընթերցարանում:
Այն գրադարանն ընթերցարանում, որի
այցման, ազգայնացման ժամանական
եր արվեցին նախորդ ժողովում:
Այդ իննդիրի առիթով ես այստեղ ա-
ռաջ կը բերեմ մի քանի ուշագրաւ թւեր,
որոնք այնպէս թէ այնպէս ոչ միայն պատ-
ճառաբանում են հայացնելու պահանջները,
ոյլ և որոշ գաղափար են տալիս գրադա-

մ են հայերը, բայց չնչին առաւելու-
սմբ:
Նրամենը նրանք կարդացել են ոռուե-
15,916 կտոր գիրք, իսկ հայերէն՝
գիրք:
Ափազանց ծանր ու անմիտթարական կը
եր փաստը, եթէ 316 հայերը կարդացած
էին միայն այդ 767 հատ հայերէն գիրքը:
Թարեբաղդաբար 15,916 հատոր ոռուերէն
օքրից օգտվողների մեծ մասը հայեր են:
Եյժմ տեսնենք ինչ են ասում թւերը ըն-
ցարանի մասին:
Մինոյն շրջանում, այսինքն 1909 թւին,
Թերցարան յաճախել են ընդամենը՝ 27,621
դի, որից հայեր՝ 15,413 հոգի, ոռուներ՝
15, հրէայ՝ 4464, վրացի՝ 703, գերմա-
ցի՝ 356, թուրք՝ 102, անյայտ անձնաւո-
ւթիւններ՝ 2468 և այլն:
Այդ բոլոր թւերը ցոյց են տալիս, որ Հ.
Արդասիրական Ընկերութեան գրադարանը
նսգնում է արդէն ինտերնացիօնալ հողի
ա:
— Ազգայնական հողի վրա պէտք է գնել,
տք է հայացնել, բաւարարութիւն տալ
ոյ մասսային, —պահանջում էին ժողովում
շանք և իբրև միջոց առաջարկում փոխա-
ել հայաշատ մասերը:
Հաւանօքէն, այդպէս էլ կը լինի:
Ժաղովում լսվում էին, ի միջի այլոց,
ոտունչներ այն հանգամանքի դէմ, որ

28 ր. 62կ., փետրվարին՝ 21 ր. 33 կ.:
առք է կարծել, որ այդ միջոցով ըն-
արանը կարող կը լինի ծածկել իր
սերի՝ $\frac{1}{5}$ մասը, իսկ միւս կողմից վե-
նել ձրիտկերութիւնը ընթերցանու-
ն մէջ:

թերցանութեան պահանջն զգացող
դկանց համար բարեգործ հարուստների
ով յատուկ ընթերցարան պահել
ը կը լինի թէ խրախուսել ձրիտկերու-
սը:

Լ. Դանիէլեան

սպու, 26 մարտի

ԴԱՏԱՍՑԱՆԱԿԱՆ ԴԱՀԼԻՃԻՑ

Ֆօմա Խար սգեանիր գերումը
908 թ. յուլիսին Թիֆլիսում ապրու-
րոշ պարապմունքի տէր Եակօվ Տատիէ-
(Տատիշվիլի) գիմնազիստներ Արչիլ Ե-
պրօվի և իշխ. Կոնստանտին Թումանովի
ոցով ծանօթացաւ Թիֆլիսի 1-ին գիմ-
իայի աշակերտ, տեղական գրամատէ-
որդի, Ֆօմա Խարապեանի հետ: Առա-
խոկ ծանօթութիւնից յետոյ նա յաճա-
կի հրաւիրում էր նրան գնալ միասին
մնելու: Խարապեանը միշտ էլ հրաժար-
մ էր, որովհետեւ նրա ծնողներին մի
նի անգամ նախազգուշացրել են, որ ինչ
չարամիտներ պատրաստվում են գերել
ն զրամական գրկանք ստանալու նպա-

պանդոկում գտնվողներին։ Ապա
վիճակին շուտով կրկին պանդոկ ներս
է և այս Խարազեանին տարան յայտնի
է ինչպէս ինսդրանօք դրամաշորթները
ողջին Պետրովին, իսկ մեացածներին
ով պանդոկում մի ժամ՝ գուրս բե-
աղաբի ծայրը և միայն այնտեղ ա-
թողին։
լաք վերագառնալով Թումանօվը իս-
կ եթ հաղորդեց ոստիկանութեան Ֆօ-
արայեանի յափշտակութեան մասին,
գումանելու գործով զբաղվեցին ինչպէս
իսի խուզարկու ոստիկանութիւնը,
էս և յափշտակվածի հօր մօտիկ բա-
րձ Շ. Մելիք-Բէգլարեանը, որ ամենու-
նկանց լուրեր տարածել, որ նա լիա-
ծ է յափշտակվածի հօրից բանակցու-
ներ վարելու որդու փրկանքի մասին։
Երեսոյթին, այդ խորածանկութիւնը
լից, որովհետեւ Խարազեանին գերող-
բանակցութիւն սկսեցին Մելիք-Բէգ-
անի հետ, վերջացնելով սկզբում փըր-
ի գինը 100,000 բուբլով, իսկ երբ
ը-Բէգլարեանը մերժեց բանակցու-
ներ վարել այդ տեսակ խոշոր գումա-
ներաբերութեամբ, այն ժամանակ իջեց-
նըրան մինչև 50,000 բուբլու, որին Մե-
լիքլարեանը առաջարկեց 6000 թ.։ Դրա
բանակցութիւնները դադար առանց

Մարդասարական Ընկերությ. լինդի. ժողովը
«Մշակի» № 66-ի մէջ Ս. Գարագաշ նկա-
րագրել էր Բագուի Հայոց Մարդասիր. Ընկ.
ամսիս 21-ի ընդհանուր ժողովը, որի շա-
րունակութիւնը, ուշ լինելու պատճառով,
յետաձգվեց: Այդ ժողովի շարունակութիւնն
ահա՝ երէկ, մարտի 25-ին, տեղի ունեցաւ,
ընտրելու ընկերութեան նոր վարչութեան
անդամներ:

Այս ժողովում ծրագրային բնոյթ կրող
կամ գործունէութեան վերաբերող ոչ մի
խնդիր չը յարուցվեց, այլ միայն կատար-
վեցին ընտրութիւնները:

Քուէարկութեամբ վերընտրվեցին վար-
չութեան անդամներ՝ Բ. Ս. Խօլուխանեան,
Հ. Բ. Տէր-Միքայէլեանց, տ.տ. Ն. Ա. Պատ-
ուականեան և Ս. Մ. Աղամեան, Ստ. Այ-
վազեանց, և ընտրվեց բժ. Մնացականեան:
Անձնափոխանորդներ. Պարոնեան Ալէք., Ա-
լիքէզեան Միքայէլ, Վարդանեան Ալէք.,
տ.տ. Տէր-Օհանեան և Պահլաւունի-Մելքու-
մեան:

Վերաստուգիչ յանձնաժողովը վերընտր-
վեց իր կազմով, որի մէջ մանում են Մել-
քումեան, Ա. Թաղիանոսեան և Գ. Ֆարմա-
նեան:

Ի հարկէ առաջիկայ տարին ևս վարչու-
թեան կազմի առաջ կանգնած է մնում
միենոյն գործունէութիւնը. բաւականա-
նալ մարդասիրութեան զգացմունքի գործ-
նական արտայայտութիւններով — ճաշա-
րան պահել, նպաստներ տալ կարօտեալ-
ներին և պահել որբանոցը Բագուի միջա-
վայրում իր անմիջական հսկողութեան ներ-
քոյ:

Թում է ինձ, որ այդ որբանոցը մի այլ
միջավայրում, բայց ոչ Բագուում, բնութեան
ծոցում (օր. Ղարաբղիսայում), աւելի օգտա-
կալ կը հանդիսանար, աւելի շուտ հասած
կը լինէր իր բուն նպաստակին և անհամե-
մատ քիչ ծախք կը պահանջէր: Այդտեղ

Նախ վերցնենք գրադարանը, որի գրքեւ որ ընդհանուր թիւը անցնում է 19,000 հատորից:

Եւ այդ հարուստ, ճոխ հատորների մէջ հայկական բաժինը շատ չնչին տեղ է ըլռաւում:

Դրադարանի վարչութիւնը այդ աչք խայթող պակասութեան մասին խօսողներին առարկեց, որ մեղաւորը մեր իրականութիւնն է, այլ ոչ ինքը:

Գուցէ:

Այդ իրաւացի կը լինի, կարծում եմ, միայն այնքան, որքան որ նա վերաբերում է մեր գրականութեան ազգաւորթեանը:

Սակայն այդ պակասութիւնը գուցէ հետևանք և այն հանգամանքի, որ գրադարան-ընթերցարանի վրա նոյնպէս ծանրանում է Բագուի առանձնայատուկ մթնութրաբ:

Այդպիսի հաստատութեան՝ եթէ չասենք վերսահսկողութիւնը, գոնէ դեկավարութիւնը պէտք է լինի այնպիսի մի անձի ձեռքուժ, որը լաւատեղեակ է, սիրում է և լուրջ կերպով հետեւում հայկական գրականութեանը:

Անկախ գրանից՝ վատ չէր լինի, եթէ գրադարանի վարչութիւնը ամեն մի հայ գրողի կամ հայերէն գիրք հրատարակողի վրա պարտք գնէր իր աշխատութիւններից մի-մի օրինակ ուղարկելու այդ գրադարանին, ի հարկէ, ոչ ձրի, այլ փողով:

Դա մեծ դիւրութիւն կը լինէր գրադարանի դեկավարների համար:

Անցնենք բուն խնդրին: 1909 թւականի ընթացքուժ գրադարանից օգտվել են 869 հոգի:

Ըստ ազգութեան դասաւորվում են հետեւալ կարգով. հայ՝ 316, ուռւ՝ 282, հրէայ՝ 180, գերդանսացի՝ 32, վրացի՝ 24, թուրք՝ 14, յոյն՝ 3, օսետին՝ 3, իտալացի՝ և այլն: Ինչպէս տեսնում էք, առաջին տեղը բըռ-

Նազարէ և առուրք, որպէս լույս ու յէտ առաջ
ուժ է ընկերութեան կանօնադրութեանը:
Մինչդեռ կանօնադրութեան մէջ այդ
ուրբը պարզ կերպով սահմանված է 50
օպ. ամսական:

Նախորդ տարին այդ տուրքը եղել է ըստ
ամաց. կախված է եղել մի փոքրիկ գանձ-
րկդ—կրուժկա—ուր ամեն մի յաճախորդ
էտք է ձգէր իր լուման:

Տարվայ վերջում պարզվում է մի այլան-
ակ պատկեր:

Գանձարկդը բանալով՝ այնտեղ գոնում
ն զանազան կոճակներ, սեմիչկաներ և այլ
նվայել իրեք, իսկ դրամ՝ ընդամենը 2
ուրբի 28 կօպ.:

Դա 1909 թւի ամբողջ տուրքն է:

Գրադարանի վարչութիւնը ստիպված է
հնում տուրքի հարցը դնել հաստատուն
ողի վրա: Ուստի որշում է, որ 1910 թւա-
նից յաճախորդները պէտք է վճարեն
մասական 30 կօպէկ, իսկ իւրաքանչիւր ան-
ամ՝ 2 կօպէկ:

Ոչ մի տրատնջ այդ կարգսկրութեան
էմ չը պէտք է լավէր մանաւանդ ընդհա-
ռուր ժողովում, ուր ընկերութեան նիւթա-
ան անելանելի գրութեան մասին անքան
աղիկալ միջոցներ էին առաջարկվում:

Արդի մեր հասարակութեան անկուլտու-
ականութեան երկրորդ ապացույցն էլ ինչ-
դէս ընդգծվեց ժողովում, այն է, որ փո-
սանակ իրանց հարկաւոր դիրքը ձեռք բե-
նելու համար մի բուրբի վճարելու ու առ-
ելու գրավաճառանոցից՝ վերցնում են գրա-
ւարանից կարգալու և իւրացնում, ձեռք
աշելով 1 բուրբի գրաւականից:

Այդպիսով պակասել է 240 օրինակ գիրք:

Դրանց վերջ տալու համար վարչութիւ-
ու ստիպված է եղել աւելացնել գրաւա-
լանի գումարը:

Տուրքի վերջին կարգադրութեան ար-
դիւնքը այժմից արդէն երևում է, 1910 թւի
ունվարին՝ մուտք ունեցել է ընթերցա-

Մելքոն թղթեր բերել և, ցոյց տալով նրանց բազեանին և իշխ. Թումանովին, ասում որ, ծախսելով այդ թղթերը, կարելի է փողեր շահել: Թումանովը և Խ օրագետաւ տարված այդ ժամանակ գանազան Նէր Հոլմսերի արկածներով, կրօոտ ցանկուան ցոյց տուին իրանք ևս հոչակվել կեղծ դերի արհեստանոցների յայտնագործուամբ և այդ պատճառով, յայտնելով Տաէկըն իրանց համաձայնութիւնը՝ մասն կցելու կեղծ թղթերի ծախսման մէջ. անք այդ մասին յայտնեցին Թիֆլիսի ուղարկու ոստիկանութեան պետին և ողբեցին իրանց օգնելու համար տալ ուղանական գործակալի, որին և Մաշինին համաձայնեց:

Ցուլիսի 26-ին Խարազեանը, Թումանովը Տատիէվը Երևանեան հրապարակում էշ ըստաքարշակութեցին: Վերայում իջնելով սգօնից, նրանք ապա գնացին ոտով. մի քը տարածութեան վրա նրանց ետելից սլիս են խուզարկու ոստիկանութեան երւ գործականները:

«Քարիալ» պանդոկի մօտերը՝ խումբը նդիպեց այն մարդուն, որից նրանք ըստալու էին կեղծ տոկոսաբեր թղթերը. ոստիէվը նրան ներկայացրեց Խարազեան իբրև հօսիք Գէօրգիէվիչ Պետրօվ: Բրոդջ խումբը մտաւ Վիսարիոն Գէլաձէի անդոկի վերին յարկը և պահանջեց գարեւը և ծխախոտ, բայց դեռ չէին տուել նդրածը, երբ յանկարծ սենեակը մտան մարդ ատրճանակներով և աղաղակելով նեռքերը վեր», ասացին՝ «Հ՞նչ, դուք յստեղ կեղծ փողեր էք շինում. այդ մենք ող ցոյց կը տանք»: Սենեակում եղողնեց ոչ մէկի մօտ ոչ ձեռքերում, ոչ սեղան վրա չը կար նոյնիսկ իսկական փող: Խուզարկելով բոլորին, բացի Տատիէվից, ործակվողները ներքև տարան նրան և արագեանին, իսկ նրանց մի մասը մնաց

Ք. Բէզգլարեանին Գօլովինսկի պըռուս
որ վրա մօտեցաւ մի շէկ միբռւքով
դ և յայտնեց, որ եթէ այսօր և եթ չը
ի 17,000 բռւբլի, այն դէպքում Խարա-
սի հայրը կը ստանայ իր որդու զիւ-
ֆտանելով յիշեալ գումարը, Մելիք-Բէզ-
գլանը իր երկու ծանօթների՝ Յ. Յովան-
սի և Ս. Ս. Յարութիւնեանի հետ գիւ-
այ ժ. 4-ին եկաւ Կախետինսկայա վո-
ւ, ուր նրանց հանդիպեց միեւնոյն շէկ
ըը, որին Մելիք-Բէզգլարեանը յանձնեց
900 ր.. իսկ փոքր-ինչ յիտոյ նրանց
եցաւ Ֆօմա Խարագեանը:

Երի եղած ժամանակ, յուլ. 26-ից մին-
սեպտ. 20-ը, Ֆօմա Խարագեանը իր գե-
թեան օրը տարվելով Կուրի միւս ավու-
ցել էր բաց երկնքի տակ, ինչոր ան-
տանձան տեղում: Նրան հսկելիս են եղել
ազան ժամանակ մօտ 15 մարդ զինված
ուզէրներով, իսկ մի քանին էլ ուռմբե-
ա: Խոսկցութիւններից Խարագեանը
ողացել է իմանալ, որ նրանք բոլորը
լ են բանտում, անուանելով իրանց տ-
սանականներ: Որովհետեւ բաց տեղերով
նելիս Խարագեանի աչքերը կապած են
նել և յափշտակողները շուտ-շուտ փո-
են իրանց տեղերը, Խարագեանը չէ կա-
տաել, թէ ուր էր գտնվում նա այդ պա-
տ: Վերջն կանգնելու տեղից իր յափշտ-
կողների բերանից Խարագեանը իմացել
որ երկու օր առաջ յարձակում է գործ-
հօրժօմի պօստի վրա, որի ժամանակ
անվել են իր գերողների ընկերներից
ուսը:

(Կը շարունակվի)

ՆԵՐՔԻՆ ՀՈՒՐԵՐ

Մալսասնեան և «Արօր»: Զափազանց տարակուական է:

Պատմական ժամանակներից ի վեր, շնորհիւ արտագրողների՝ (անշուշտ իւրաքանչիւրի ըստ իր սեփական հնչման) մտցրած փոփոխութիւններին, բազմաթիւ ուղղագրական տառասխանները մտել են ոչ միայն «ռամկական» կամ «ռամկախառն» կոչված գըրուածքների, այլ նոյնիսկ գրաբարի, մեսրոպեան գրականութեան, գրչագիրների մէջ, այս կարգիցն էր և ու-ի, ւ-ի և վ-ի անհաստատ գրութեան ձեզ զանազան ձեռագիրներում: Բայց այս սանձարձակութիւնն այն արդիւնքն ունեցաւ, որ ամենքն սկսեցին զգալ գրարթեան միօրինակուրթեան անհրաժեշտութիւնը և որովհետեւ ոչ ւ-ի և ոչ Վ-ի տիրապետութեան համար բաւականաչափ հիմք չը գտնվեց, ուստի մնաց գարձեալ գրաբարի կամ աւանդական ու ձեն, որ այժմ էլ միակ կանօնաւորն է, այն մաքով, որ միակ ընդունելին է եղած ամեն տեղ, հայ գրականութեան մէջ: Եւ այսպէս, ոչ միջն և ոչ սաորին գարերում ոչ ւ-ն և ոչ Վ-ը սպազութիւն, հետևաբար և լեզուի օրենք չը դարձան: Սովորութիւն և օքէնք դարձան միայն օ և Ֆ (փոխանակ աւ և փ-ի), այն ժամանակներից, մօտաւորապէս ՀՈ դարից սկսած և այդպէս էլ մնացին մինչև հիմա, որովհետեւ ամենքն զգացել էին այդ փոփոխութեան պահանջը: Ու-ի այս լաբառեւութիւնը չունէր կամ չունի՞ արդիօք բաւականաչափ հիմունք: Տիսնենք: Մալբասնեան, օրինակի համար, գրում է «առու», սեռական առվի կամ ըստ Աղայեանի՝ առւի: Արդիօք այս տեղ վ հնչումը անսովոր չէ: Գոնէ ես՝ երբ լսեմ առվի և տեսնեմ առվի և առվի գրված, կը սկսեմ մտածել, թէ ի՞նչ է նշանակում այդ բառը. ընդհակառակները լսեմ «առուի», իսկոյն կը բռնեմ թէ «առու» բառի հոլովումն է, ևս աւելի՝ եթէ տեսնեմ այդպէս

Տացի գրանից, արդեօք ուսի փոխարէն և
կամ վ գրելը նոր և աւելի մեծ գժուարու-
թիւն չէ յարուցանում ուղղութեան համար։
Օրինակի համար, մենք գրում ենք անուն,
հոլովում ենք անուան, խոնարիում ենք ա-
նուանել, ամեն տեղ պահելով ուն, և այս
կերպով գժուարութիւն չենք քաշում ուղ-
ղագրութեան մէջ և պահպանում ենք նաև
գրութեան մէջ միօրինակութիւն։ Բայց երբ
գրենք նաև անուն յետոյ անվան կամ ան-
ւանել և այն, մենք կը կրկնապատկենք
աշխատութիւնն և կը գժուարացնենք ուղ-
ղագրութիւնը։ Աշակերտի համար էլ աւելի
հեշտ չէ տեսնել և գրել «ասու», «առուի»,
«առուով» քան թէ առու, յետոյ առվի և
այն։ Այստեղ հարց կարող էլ ծագել միայն
այն պարզպայի համար, թէ ընդհանրապէս
երբ երկու ու քովէ-քով են գալիս, պէտք է
պահել այլպէս, թէ առաջին ուն ըստ հընչ-
ման փոխել ւի կամ վի։ Ուշի գործածու-
թեան մասին մի քանի ճիշդ գիտողութիւն-
ներ է անում նաև Արսէն ք. Վարդանեան
(«Մշակ», 20 մարտի, 1910 թ.):

Առանուարակ անհամեմատ աւելի մեծ ան-
պատեհութիւն է տարբեր քելլը, քան թէ
տարբեր հնչելլը։

Հայերէնում տիրող առողջանութեան օ-
րէնքի համաձայն, ու երկրաբառը միշտ
հնչվում է ուղարակ. Ա, ուղա. Ե. այսպէս՝
ուր, ուղն, դու, ի բաց առեալ մի դէպիրից,
այն է ճայնաւորից առաջ նա հնչվում է
վ.ի նման. այսպէս՝ «Աստուած», «առեց»,
«նուեր», «սուին», «պատուավ»։ Արդեօք
այս պարզ կանօնն աւելի հեշտ չէ աշակեր-
տին սովորեցնելը, քան թէ ուղղական ու,
սեռական և կամ աւելի գժուար՝ վ բարդ
կանօնը. կատու, կատի կամ կատվի, առու,
առվի։ Այս վերջին ձեռվ թէ հնչութերի մէջ
շփոթութիւն է առաջ գալիս և թէ գրու-
թեան միօրինակութիւնը խանգարվում, ուր
որ առաջին ձեռվ, կարծում եմ թէ, ոչ մէկն

ուր և սիստէմի շնորհիւ մեր մէջ վեր-
նիրս խառնաշփոթութիւն է տիրուժ օտար
առաեր և անուններ հայերէն գրելիս. ու-ն
փոթուժ է ովկի հետ, իւ ձայնաւորը շը-
փոթուժ է իվկի հետ և այլն եւ այս ան-
կարգութիւնը առաջանուժ է ոչ թէ աւանդա-
լան ու-ի պատճառով, այլ գլխաւորաբար
ը՝ իբրև վ չսրաչար գործածելուց: Իմ
կարծիքով, այս շփոթութիւնը բառնալու և
սոր անկանոն գրութեան առաջն առնելու
համար կայ նոյնպէս մի պարզ միջոց, որ
նետեանին է: Բոլոր այն բառերը, որոնք
մեր նախնիքներից միդ աւանդված չեն
ըրականութեան միջոցով, այսինքն բոլոր
սոր, օտար բառերն և անունները, որոնք վ
հնչումն ունեն իրանց մէջ, մենք անպայման
և ամեն տեղ գրենք միայն վեպ գրով: Թող
մեր աւ, եւ, իւ երկբարբառներն իրանց
վերջաւորութեան վանման ձայնը պահեն
միայն հայերէն բառերի մէջ, իսկ օտար բա-
ռերի համար, ու-ն միշտ լատ. Ասուս. յ է
և մանաւանդ իւ-ն միշտ Փրանս. Ասուս.
ո է (մօտաւորապէս): Փոխանակ գրելու
պատիւ, ագրէսիւ, արխիւ=պասիվ (passive),
ագրէսիվ (aggressive) արհիւ և այլն, որոնց
առաջ յաճախ պատահում ենք այժմ, անրա-
ժեշտ է գրել, որոց կերպով պատիվ, ագրէ-
սիվ, արխիվ: Այս կերպով երբ պէտք ու-
նինանք Փրանս. Ա (իւ ձայնաւոր) հնչիւնն
ունեցող բառն ուղեղ կերպով հայերէն գրե-
լու, ոչ մի գժուարութիւն չենք ունենայ և կը
գրենք հօձէն Սիւ=Eugene Sue, Քիւի (կամ
Քիյի): Պէտք է գրենք Մօսկվա (և ոչ Մօս-
կուա), Վարչավա (և ոչ Վարչաւա), Խիլա
(և ոչ Խիւա), Խարկով (և ոչ Խարկով կամ
Խարկու), Քիշնէվ (և ոչ Քիշնն) և այլն:
Կարծում եմ թէ այս պարզ միջոցով շատ
զփոթութիւնների առաջը կառնվի և թէ բուն
հայերէն բառերն իրանց գրութեան ընդհա-
նուր ձեր, միօրինակութիւնը պահած կը

բաժատական: Ձիշդ է: Ոչ մի բանսաէք չէ
սրող չընդունել, որ կենդանի լեզուն միշտ
սթակայ է եղել և կը լինի փոփոխու-
թւնների, որոց հանգամանքների ազգե-
ութեամբ, այսպէս փոփոխութիւնն
ու այն տասի հնչումը: Սա մի ընդհա-
ռուր լեզուաբանական երևոյթ է, որ ոչ
ոչկ է սկսել և ոչ էլ վաղը կը վերջանայ:
այց ամբողջ խնդիրն այս փոփոխութիւնն
ինքանանացնելու կարգի մէջն է: «Ոչ որ,—
ուռւմ է շատ իրաւամբ Ստ. Մալիսասեան
(Արօր) № 2),—և ոչ մի փոքրիկ խմբակ
ուն իրաւունք չը պիտի համարէ ձեռնե-
ց լինելու և լեզուի ընդունված ուղղա-
րութեան մէջ բէֆօրմներ մացնելու, որ-
ան էլ դրանք խելացի և հիմնաւոր լինեն»:
յս ձիշդ դատողութիւնից յետոյ Ստ. Մալ-
ասեան յայտնութեամբ թէ որովհետեւ «Ժո-
վակ գումարելու մասին Երա առաջարկու-
թեանը» չիրագործվեց, հետևաբար ինքն էլ,
ըստ հակաբեղ ւահան սիստէմի չարիքը
երացնելու համար, մացնում է մի ուրիշ
սրիք, այն է վական ձեզ, սպասելով որ
էկը կամ միւսը դուրս մղվի հրապարա-
կից: Այս առիթով յարգելի Ստ. Մալիսա-
եանին պիտի յիշեցնեմ մի փոքր գէպք,
ո պատահել է սրանից 12—13 տարի
սաջ, եթէ չեմ սխալվում: Նաևսկին «Թիփ-
սիի Հայ Հրատարակչական Ընկերու-
թեան» գոյութեան ժամանակ՝ ես էլ անդամ
ի խմբագրական մասնաժողովի: Տեսնելով
բական հրապարակի վրա տիրող ուղղա-
րական զանազան ձևերը—գրլել, գրել,
բռել, վրայ, վրա և ալին—որոնք խառնա-
փոխութիւն են մացնում լեզուի մէջ, ես
ի պատճառաբանեալ գրաւոր գեկուցում
երկայացրի այս մասին և առաջարկեցի,
ո խմբագրական մասնաժողովը (այն ժա-
անակ Ռւսուցչական Միութիւն չը կար)
եռնհաս մասնագէտների մասնակցու-
թեամբ քննէ այս ուղղագրական խան-

եցողութեան։ Խմբ, մամնաժողովը մի տում զբաղկեց այս խնդրով։ Մասնաժո-
անդամ Լևոն Մանուէլի հան պաշտպանեց
առաջարկութիւնը, բայց գտնվեց ան-
հնիքից մէկը ժողովում, որ սաստիկ հա-
ւակեց արդպիսի մի խորհրդակցութիւն
մարիկու մաքին և աջողեց տապալել։
մէկը Ստեփաննոս Մալխատեանցն էր։
իմ առաջարկութիւնը վերցրի ետ։ Այ-
նուական իրերի դրութիւնը փոխանակ բար-
ելու կամ կանոնաւորելու՝ աւելի խճճ-
ու։ Ահա այն ժամանակ Ստ. Մալխատեան
ուկարված՝ առաջարկեց նոյն «Ժողովի»
որը՝ Աւուցչական Միութեան, և ցաւա-
է, որ այս անդամ էլ նրա առաջարկու-
անը մնացել է անհետեանը։ Քանի որ
որաւոր չէ լինում այս ձեռվ խորհրդակ-
թիւններ կատարել հարցի լուծումն ա-
ռացնելու համար և ոչ ւի, ոչ վի տի-
պետութեան կամ նախապատռութեան
ուունքը չէ հաստատված, ոչ մասնապի-
կան քննութեամբ և ոչ ընդհանուր սո-
ութեամբ, Կովկ. Հրատ. Ընկ. խմբագր-
անաժողովը (ինչպէս և Ռւսուց) Միու-
թեան վարչութիւնը, իրեւ պատասխանա-
ւ հաւաքական մարմին, պէտք չէ յարի
մէկ և ոչ միւս կողմը, այլ պէտք է պահ-
նէ ընդհանուր միօրինակ ձեւը, որ գեռ
միակ կանոնաւորն էր այդ իսկ պատճա-
ռ։
Այս էր Կ. Հ. Հրատ. Ընկ. առաջին ընդհ-
ոգովում իմ արած առաջարկութեան միտ-
ու ու նպատակը։
Հացի սրանից, այս ուղղագրական հար-
մ, որ շօշափում է հայերէնի արմատա-
ն բառերի գրութեան ձևն, անտարբեր
կարող մնալ նաև արևմտեան հայերը-
ց այս մասին ուրիշ անդամ։
Սարուխան

